

רוצה ירח!

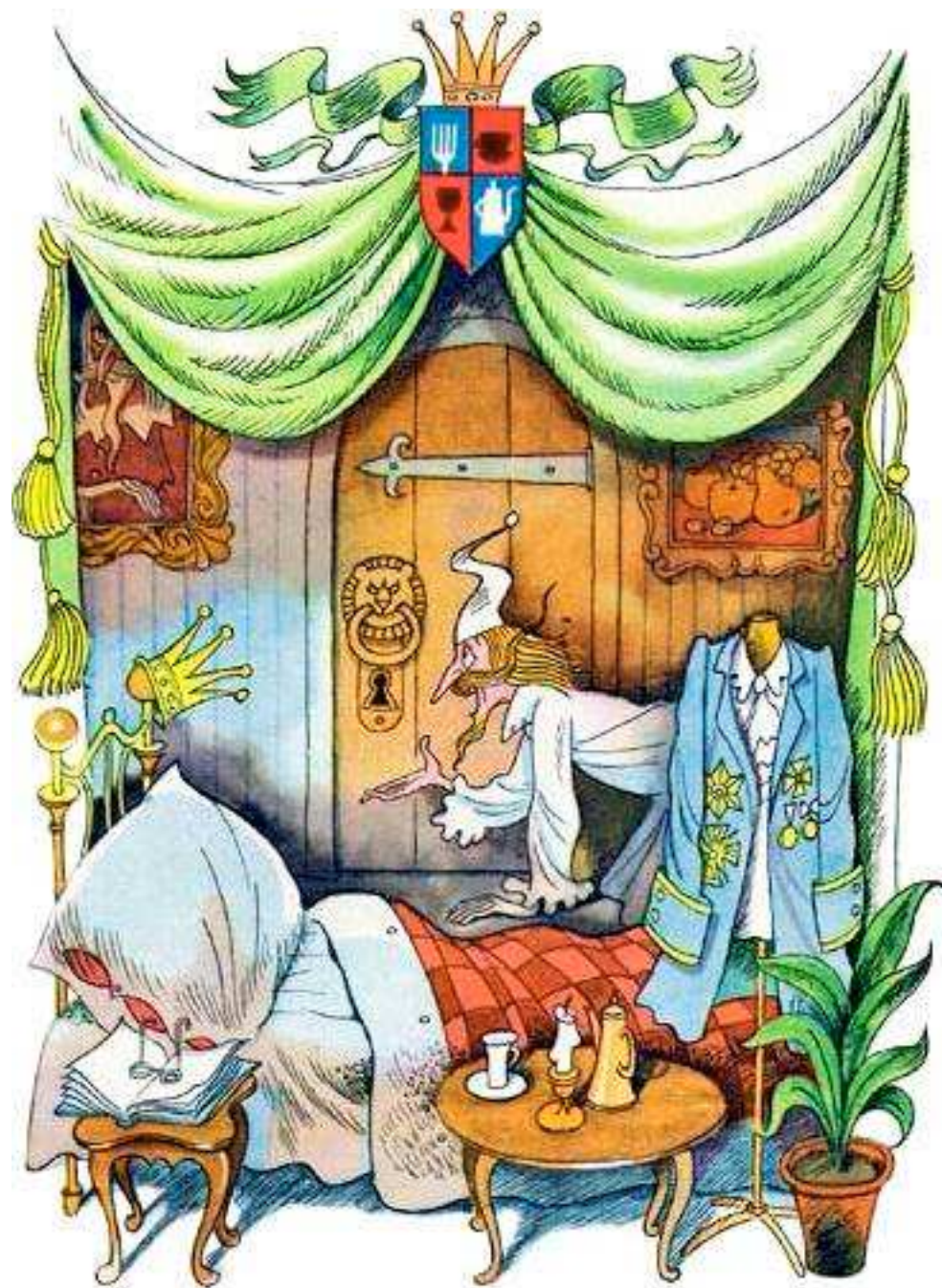
א. פארג'ון

ערב אחד הציצה בת המלך מהחלון וראתה
בשמיים ירח יפה, עגול, כסוף. היא הושיטה את
ידיה אליו, אך לא יכלה להשיג אותו. ואז היא עלתה
לעליית הגג, העמידה שולחן תחת הצוהר הפתוח
ויצאה לגג. אך גם משם לא יכלה להגיע לירח.
היא טיפסה על הארובה הגבוהה ביותר, אך לא
הגיעה עד הירח והתחילה לבכות מרות.
העטלף שעבר שם שאל:
"מדוע את בוכה, בת המלך?"

"אני רוצה את הירח אבל לא יכולה להגיע אליו."
"מה לעשות, גם אני לא יכול" נאנח העטלף "אבל
אעוף ואבקש מהלילה. אולי הוא יעזור לך."

העטלף עף ובת המלך נשארה על
הגג ובכתה מרות כי לא השיגה
את הירח.
בבוקר, כשנעשה בהיר, התעוררה
סנונית שגרה תחת הגג. היא
ראתה את בת המלך הבוכה
ושאלה:
"מדוע את בוכה?"
"רוצה י-ר-ח-ח-ח.." בכתה
הנסיכה.

"הם.. אני הייתי מעדיפה את השמש" העירה
הסנונית "אבל מילא.. עכשיו אעוף אל היום. אולי
הוא יעזור לך."

והסנונית עפה לקראת היום.
ובינתיים בחצר המלך קמה בהלה. האומנת הלכה
להעיר את בת המלך ומצאה מיטה ריקה.
היא רצה מיד לחדרו של המלך תופפה בדלת
אגרופים:

"תתעורר! תתעורר! גנבו את הבת שלך!"
המלך קפץ מהמיטה במצנפת הלילה שלו ושאל
דרך החריץ:
"מי?"

"הנער ששוטף את כלי השולחן המוכספים" ענתה

האומנת "עוד לפני שבוע נאבדה צלחת מכסף. מי

שגנב את הצלחת גנב גם את הנסיכה."

"להכניס את הנער לכלא!" ציווה המלך.

האומנת מיד רצה קסרקטין ואמרה לגנרל לעצור

את הנער ששוטף את כלי השולחן. הגנרל נעל

דרבנות ולבש כותפות, חגר חרב שלו, שם על חזהו

את כל המדליות ואותות הצטיינות ונתן לחיילים

הוראה ללכת הביתה לחופשה.

למה?

כדי שיוכלו להיפרד מהאמהות שלהם לפני המבצע.

"את הנער נעצור באחד באפריל" הודיע הגנרל

והוא סגר את עצמו במשרדו, כדי לתכנן את

הפעולה.

והאומנת חזרה לארמון והודיע על הכל למלך.

המלך שפשף את ידיו בהנאה:

"מגיע לו, לנער הזה!" אמר "באחד באפריל נעצור

אותו. ועד אז נעסוק בחיפושי הנסיכה."

והמלך קרא לבלש הראשי שלו וסיפר לו כל מה

שקרה. הבלש הראשי עשה פרצוף מתוחכם ואמר:

"ראשית כל צריך למצוא את סיבת התעלומה.

שנית – לקחת טביעות האצבעות."

"של מי?" שאל המלך.

"של כל אחד ואחת" אמר הבלש הראשי.

"גם שלי?" שאל המלך.

"כמובן!" קרא הבלש הראשי "הרי הוד מלכותו

האיש הראשון למעלה בכל המדינה. מיד נתחיל

אתך."

המלך הרגיש מכובד והושיט לבלש שתי אצבעות שלו.

הבלש הראשי המיס פיח שחור בצלחת והמלך התכונן כבר לשים שם את האצבעות כשלחדר פרצה הטבחית המלכותית ואמרה:

"אני מתפטרת!"

"מדוע?" שאל המלך.

"כי כמה שלא אטרח, אינני יכולה להבעיר אש בתנור" אמרה הטבחית "ואם האש בתנור לא בוערת אין לי בכלל מה לעשות."

"ולמה האש לא בוערת?" שאל המלך.

"זה בגלל המים! אני מנגבת ומנגבת והם כל הזמן

מטפטפים מהארובה על התנור, והאש לא רוצה לבעור. ובלי אש לא ניתן להכין ארוחה, נכון? לכן אני הולכת."

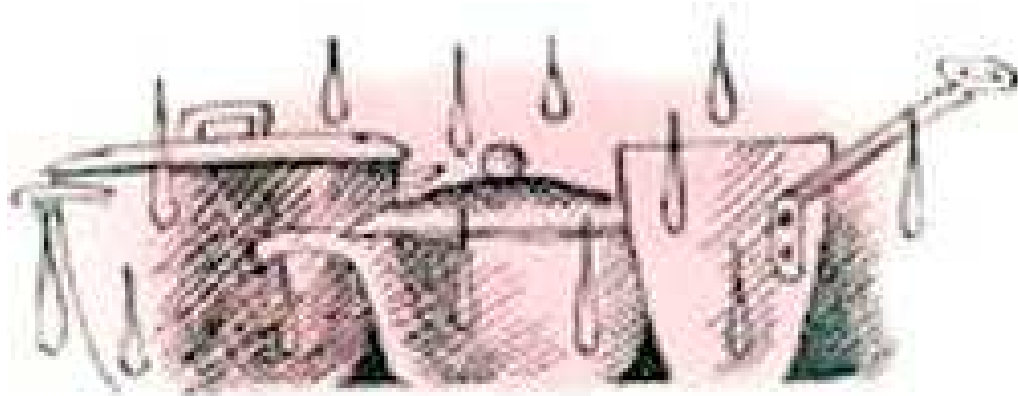
"מתי?" שאל המלך.

"מיד" ענתה הטבחית.

"לא. קודם תני את טביעות האצבעות."

"וזה יכאב?" שאלה הטבחית.

"לא, זה לא כלום" ענה המלך "רק מדגדג."

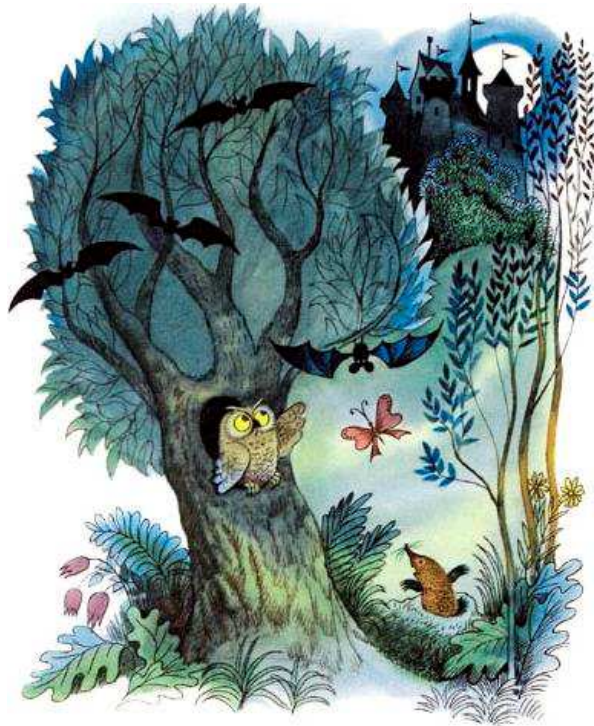
להיסגר, הוא נשף עליו ואז
עלי הכותרת נשכבו ביחד.
אם עץ כלשהו רעד ברוח,
הלילה היה מלטף אותו
ומרגיע את הרעידה. הוא
גם ליטף גוזלים שצפצפו
בקן מפחד, והם היו נרגעים
ונרדמים.

ואת האוח ואת עש הלילה
הוא היה מעיר:
"אל תתעצלו! קומו! עפו!"
והאוח היה עוזב את
הנקרה שלו והעש את

הטבחית השאירה את טביעות האצבעות שלה
והלכה לארוז את המזוודות והסלים שלה.
כשנודע במדינה שהטבחית המלכותית התפטרה,
התפטרו גם כל הטבחיות שבמדינה, כי המשק של
המלך שימש דוגמה לכולם, לדוכסים ולרוזנים,
לאופים ולחייטים, ולכל יוני, יוסי ויונתן.
נכון שזה היה מטופש?

אבל מה קרה בינתיים?

העטלף עף לחפש את הלילה, כדי לספר לו על בת
המלך. אך בדמדומים היה כבר קשה היה למצוא
את הלילה. בסוף העטלף פגש את הלילה ביער.
הוא דאג שם לסדר הנכון. אם פרח כלשהו שכח

"כי יש לה עיניים אפורות, שערות שחורות ועור
לבן."
"וזו סיבה מספקת? לא. עוף מכאן, נשארה לי עוד
עבודה רבה."
והלילה הוריד את העטלף מכתפו ונעלם בסבך
היער והעטלף התנפח מהעלבון ונתלה על ענף עם

העלה שעליו ישן, והם עפו בין העצים.
העטלף ירד על כתף של הלילה.
"מה קרה לך, קטן?" שאל הלילה.
"באתי לספר לך שבת המלך רוצה ירח!"
"ירח? ירח מהשמיים?" השתומם הלילה "לא. לא
אוכל להמשיך בלי הירח. מסור כך לבת המלך."
"אבל היא בוכה מרות ומבקשת שתתן לה את
הירח, סבא לילה הטוב" אמר העטלף.
"איך לא תבוש!" התרגז הלילה "רק תחשוב מה
יקרה אם כל הסבים יתנו לנכדיהם כל דבר שאלה
רק ירצו! למה אני צריך לתת לבת המלך את
הירח? אמור לי לפחות סיבה אחת, אז נראה!"
העטלף חשב רגע ואחר כך אמר:

ראשו למטה.

האוח הוציא את ראשו מהנקרה ושאל:

"אמרת כי עיניה אפורות?"

"כן, אפורות כמו דמדומים."

החולד הוציא את ראשו מהחור באדמה ושאל:

"אמרת כי שערותיה שחורות?"

"כן, שחורות כמו צל."

עש הלילה התיישב על עלה.

"אמרת שעורה לבן?" שאל.

"כן, לבן כמו כוכבים."

והאוח האפור אמר:

"כלומר היא לנו כמו אחות ואנו חייבים לתמוך בה.

אם היא רוצה ירח, צריך לתת לה ירח. הלילה לא

צודק!"

"הלילה לא צודק!" הסכים החולד.

"הלילה לא צודק!" חזר אחריהם עש הלילה.

ורוח קלה תפסה את המילים האלה ופיזרה אותם

בכל היער

"לילה לא צודק.. לילה לא צודק.. לילה לא צודק.."

לחשה הרוח.

וכל ילדי החושך שמעו אותה, הינשופים, השועלים,

הסנאים, וציפורי לילה – הזמיר והלילית ואפילו

החתולים המסתובבים על גגות. הם שמעו את

הרוח ובעצמם התחילו לומר:

"לילה לא צודק!"

"לילה לא צודק!"

"לילה לא צודק!"

"שמעת חדשות?" שאל העכבר את הפרפר

"הלילה לא צודק!"

"בוודאי לא צודק" ענה הפרפר "תמיד אמרתי."

והזמיר שר זאת כל כך חזק שקולו הגיע עד

הכוכבים וגם הם התחילו לחזור אחריו:

"לילה לא צודק! לילה לא צודק!"

"מה אתם אומרים?" שאל הירח שעלה למרכז

השמיים.

"אנו אומרים וחוזרים ואומרים, ונחזור על כך עד

מחר, שהלילה לא צודק."

"שקט, שקט" אמר הירח "אל תדברו כך. מוטב

שנחשוב ונדון על הכל בשקט. חכו עד אחד באפריל

ואז נחליט האם הלילה צודק או לא צודק. ובינתיים

כולם הביתה, עוד מעט כבר יום."

ילדי החושך חזרו לבתיהם והשמיים התחילו כבר

להבהר. הסנונית יצאה לחפש את היום, כדי לספר

לו על בת המלך שבוכה כי רוצה את הירח. היא

ראתה איך היום יוצא מהים וזורק סימנים זהובים

על חול החוף.

"את ממש כמו העפרוני הראשון" אמר לסנונית

"מדוע יצאת כל כך מוקדם?"

"כי בת המלך בוכה מרות. היא רוצה ירח ולא יכולה

להגיע אליו."

"איזה שטויות" אמר היום "רק בגלל זה באת

לפגוש אותי? למה צריך לתת לה את הירח?"

"כי... כי..." הסנונית חשבה איך למצוא תשובה
טובה "אז בגלל זה שיש לה עיניים כחולות, שערות

זהב ולחיים ורודות."

"אז היא עשירה מאוד" אמר
היום "למה לתת לה גם את
הירח. האם את רוצה שאריב
עם חברי הטוב הלילה בגלל
דמעות של בת המלך? עופי
מכאן, ילדתי, עופי לעניינים שלך
ואני אעסוק בשלי."
והיום הלך מחוץ הים לשדות,
כדי לצבוע בזהב פרחים ודשא.

דג גדול הוציא את ראשו מאגם ההרים ושאל:

"אמרת שעיניה כחולות?"

"כחולות כמו השמיים!" ענתה הסנונית.

פרח הסביון שאל מהצוק:

"ושערות זהובות?"

"כמו קרני השמש" ענתה הסנונית.

שחף נעצר במעוף כדי לשאול:

"ולחיים ורודות?"

"ורודות כמו השחר!" ענתה הסנונית.

"אז היא כמו אחות שלנו" קרא חזק השחף מהאוויר

"ואם היא רוצה ירח, צריך לתת לה ירח. היום לא

צודק אם הוא לא מסכים לתת לה ירח. הלאה

היום!"

"הלאה היום!" חזר אחריו הסביון.

"רק לא היום" אמרה השמש "לא צריך למהר. צריך
לשקול ולדון. יגיע לאחד באפריל ואז נחליט האם
לגרש את היום או לסלוח לו."
באותו הזמן בלשי המלך התפרשו בעיר בחיפושם
אחרי הנסיכה. חלקם חיפשו ברחובות ראשיים,
אחרים בסמטאות ובגינות ציבוריות ועוד אחרים

"הלאה היום!" קרא גם הדג הגדול.
הרוח תפסה את המילים והביאה אותן לים, ומשם
הגלים הסיעו אותן לחופים אחרים. כל ילדי האור
התחילו לחזור אחריהן:

"הלאה היום!"

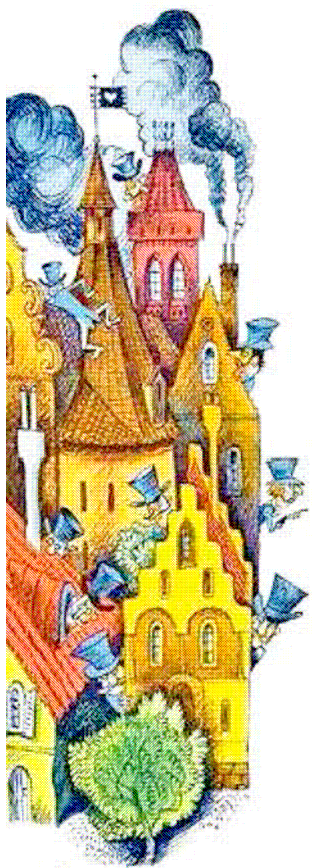
"הלאה היום!"

"הלאה היום!"

תוכים, קופים, ואפילו פילים ותנים קראו "הלאה
היום!" והעפרוני שר את המילים במנגינה כל כך
יפה שהשמש התחילה להתעניין:

"על מה מדובר?"

"הלאה היום! הלאה היום! הלאה היום!" שר
העפרוני.

הם רק באותו היום חזרו מהפלגה
לאיי האוקיאנוס השקט ובעל
המסעדה עם בעלת הבית השקו
אותם בבירה טובה.
הבלש לקח את המסעדנים הצדה
ושאל:
"איפה בת המלך?"
"איזו בת?" שאל בעל הבית.
"איפה שהיא לא תהיה, בכל אופן
לא כאן" ענתה בעלת הבית.

במסעדות ובברים. בכל מקום הם מצאו עקבות
חשודים ואנשים חשודים שאותם הביאו לחצר
המלך. הבלש הראשי התחפש לשומר לילה וכשרק
יצא לרחוב ראה נווד שישן חזק תחת עץ.
"אדם חשוד" חשב הבלש, התכופף מעליו וצעק לו
ישר באוזן:
"איפה בת המלך? תתוודה!"
הנווד פתח עין אחת ומלמל:
"הסמטה הראשונה ימינה, השנייה שמאלה" ונרדם
שוב.

הבלש רץ מיד ימינה, אחר כך פנה שמאלה ומצא
את עצמו לפני המסעדה "ראש החזיק". במסעדה,
ליד שולחן ארוך, ישבו תשעה עשר מלחים עליזים.

הבלש עצר את שני המסעדנים וליתר ביטחון גם את תשע עשר המלחים, ואמר להם ללכת אחריו לחצר המלך. ובדרך, לשם עוד יותר ביטחון, עצר גם את הנווד שישן בדשא תחת העץ. את כולם הוא הוביל למלך.

"מי אלה?" שאל המלך.

"אנשים חשודים, הוד מלכותו" ענה הבלש. "הנה זה", והוא הצביע על הנווד, "אמר שהבת נמצאת אצלם", והוא הצביע על בעלי המסעדה, "והם מכחישים. כלומר מישהו מהם משקר."

"זה רע מאוד!" קרא המלך "כל החשודים – לכלא! ואם עד אחד באפריל לא יוכיחו שהם לא אשמים, נעניש אותם בחומרה. ואתה תקבל פרס!"

אחרי הבלש הראשי הופיע לפני המלך הבלש
המשני, מחופש לקניין, ואתו סוחר בדים, ארבעים
ושלושה מוכרי בדים, אומנת עם תינוק בעריסה
ועוד מאה ושמונה עשר קונים.
"מי אלה?" שאל המלך.

"אנשים חשודים, הוד מלכותו" אמר הבלש המשני
"ראיתי עריסה עם תינוק לפני חנות בדים וציפיתי
בו במשך חצי שעה. וכל הזמן התינוק יבב בצורה
חשודה, וכששאלתי אותו איפה בת המלך הוא פרץ
בבכי עוד יותר חזק, ולא נתן לי כל הסבר. ואז
נכנסתי לחנות וראיתי את האומנת. המוכר חתר
עבורה חתיכת בד כותנה. שאלתי מה הם עושים
והאומנת אמרה שזה לא ענייני. אז לקחתי ממנה

את חתיכת הבד. תראה!" והבלש הוציא מהכיס בד
כותנה פרחוני.
"והוא למה?" שאל המלך.
"זה בדיוק מה ששאלתי את האומנת. אבל היא

ענתה שזה לא עניין של גברים. ולא הייתה מוכנה
להודות. לכן נאלצתי לעצור אותה וגם את כל אלה
שהיו בחנות, וגם את התינוק בעריסה."

"עשית נכון" אמר המלך "אם עד ראשון באפריל

הם לא יוכיחו כי אינם אשמים, נעניש אותם

בחומרה ואתך נגמל.

והוא ציווה לזרוק לכלא את האומנת עם תינוק

בעריסה, את בעל חנות הבדים עם ארבעים

ושלושה מוכרי בדים, ואתם ביחד את מאה ושמונה

עשר קונים שנמצאו במקרה בחנות.

כשרק לקחו אותם הופיע הבלש השלישי, מחופש

לדוור, ואחריו ארבע מאות עשרים ושניים כתבים

של עיתונות.

"מה זה?" שאל המלך.

"אנשים חשודים" אמר הבלש השלישי "לא רצו

לספר מה כתבו בעיתונים שלהם ואני עצרתי אותם

על הסתרת סודות."

"נהדר" אמר המלך "אם עד ראשון באפריל לא יודו,

נעניש אותם בחומרה."

לא עברה שעה ולפני המלך הופיע הבלש הרביעי,

מחופש לכרטיסן, ואתו תשע מאות שבעים וחמישה

נוסעים שקנו כרטיסי נסיעה ברכבת ורצו לנסוע

מהעיר, ומיד אחריו הבלש החמישי, מחופש

לספרן, ואתו אלפיים שלוש מאות וארבע עשר

קוראי ספרים, שמשום מה חיפשו בספרייה רק

ספרים על הרפתקאות, חטיפות וסודות איומים.

מובן שכל אלה היו אנשים חשודים מאוד, ואת כולם

סגרו בכלא עד שלא ימצאו לעצמם תירוץ. ואם לא

ימצאו – ייענשו בחומרה באחד באפריל.

וחיילי הצבא המלכותי מיהרו לבתיהם כדי להיפרד
מהוריהם לקראת המבצע המסוכן, המתופף יוני
יונסון דפק במקל התוף שלו בדלת בית ההורים:
"טמ-טמ-טמ"

למשמע הדפיקה אמא שלו רצה
לפתוח את הדלת. כשראתה את
בנה חיבקה אותו.
"האם זה אתה יוני? האם זה באמת
אתה?" היא לא יכלה להאמין
לעיניה.
"ודאי שזה אני!" ענה יוני "ומה
אוכלים היום?"
"אבא! בוא הנה!" קראה הגברת יונסון.

מהגן הופיע מר יונסון, ראה את בנו והתרגש כל כך
שמיד הדליק מקטרת כדי להסוות את רגשותיו.
"איך קרה שאתה כאן, יוני?" שאלה אמא "חשבנו
שאתה בארץ זרה."
"קיבלנו חופשה, אמא" ענה יוני "כל החיילים
שוחררו לחופשה."
"ולמה?"
"הם" יוני עשה פנים חמורים "זה לא סיפרו לנו.
אבל לא קשה לנחש. כנראה ש..."
"אולי מלחמה?" לחש מר יונסון.
"יתכן, אבא" ענה יוני.
"עם מי מלחמה?" שאלה הגברת יונסון.
"זה שומרים בסוד כמוס, אמא" ענה יוני "נכון, איש

לא יאסור עלינו לנחש. יש מי שחושב שזו מלחמה
עם מלך הדרום. ואחרים חושבים שזה עם מלך
הצפון. ואני חושב..."

והוא השתתק כי עדיין לא ידע מה הוא חושב.
"אולי אתה חושב, יוני, שזו מלחמה עם אלה ועם
אלה?" בפחד גדול דיברה אמא של יוני.
"מם.., למה לא" אמר יוני ועצם את עיניו ליתר
חשיבות.

"הנה זה" גנחה הגברת יונסון "את שניהם ביחד לא
נוכל לנצח."

"תסמכי עלינו, אמא" אמר יוני בגאווה, ודפק בתוף
שלו "אנו צריכים רק למלא את קיבות שלנו וננצח
את כל האויבים. ומה היום לארוחת הצהריים,

אמא?"

הגברת יונסון כיסתה את פניה בסינור והתחילה
לבכות.

"אין שום דבר, יוני! כל הטבחיות בממלכה
התפטרו."

"אבל מה אתך, אמא?" קרא יוני "ממתי עובדת

אצלנו טבחית? הרי תמיד בישלת בעצמך!"

"אז מה!" קראה אמא יונסון, ניגבה את עיניה
והביטה על בנה "אם בישלתי, סימן שאני טבחית,
ויש לי הזכות להתפטר כמו כל הטבחיות."

"אבל מדוע?"

"ואיך אוכל אחרת. הטבחית המלכותית התפטרה
שלשום ובעקבותיה התפטרו כל יתר טבחיות

בממלכה. אינני יכולה לנהוג אחרת."

יוני התיישב לשולחן יחד עם אבא.

"כלומר החופשה שלי השתבשה" אמר "ומה שיותר

גרוע הוא שהשתבשה החופשה של כל החיילים

שלנו. אינכם יודעים מה זה אוכל בשביל חייל הבא

לחופשה הביתה!"

"ולא רק לחייל בחופשה" הוסיף מר יונסון והדליק

שוב את מקטרתו כדי להסתיר את רגשותיו "גם

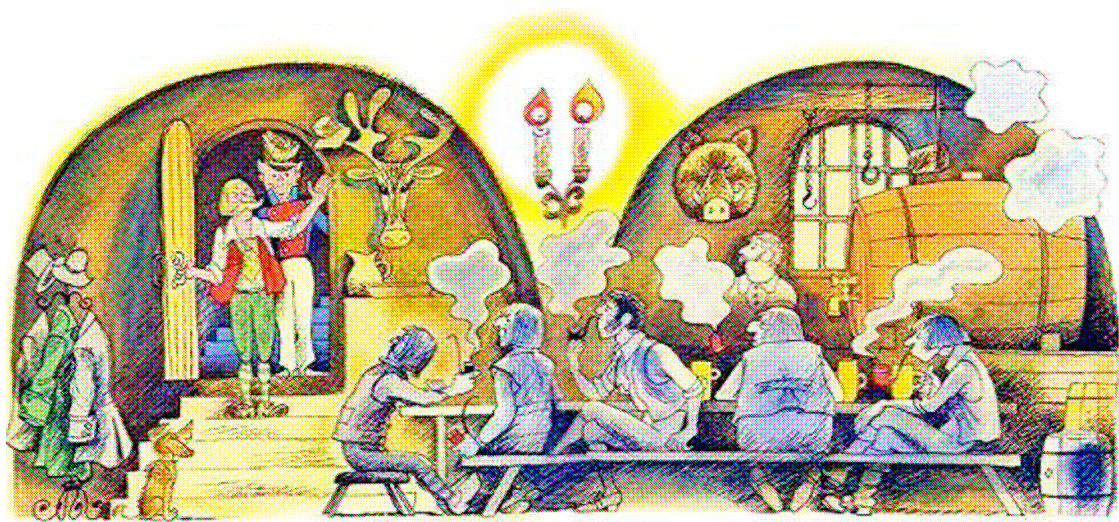
לאחרים."

"ומה אתה עושה כשאתה בא הביתה לאכול?"

שאל יוני את אבא שלו.

"אני הולך לעשן במסעדה" ענה מר יונסון.

ומר יונסון עם בנו יצאו למסעדה השכנה.

נפסיק לעבוד."

מילים האלה התפשטו בכל הממלכה, בכל הכפרים
והערים, וכל הגברים, עד האחרון, נשבעו שאם לא
יתחילו להאכיל אותם, הם יפסיקו לעבוד באחד
באפריל. וכל החיילים, שבאו הביתה לחופשה,
נשבעו שאם לא יתחילו להאכיל אותם, הם יפסיקו
להלחם.

ובמסעדה התאספו כל הגברים של הכפר. כי לאן
יכלו ללכת אם נשותיהם סירבו לבשל? והם כעסו
על הנשים שלהם, ומדי יום נעשו מרוגזים יותר
ויותר, והנשים התעקשו יותר ויותר.

"איפה ארוחת הבוקר? איפה ארוחת הצהריים?
איפה ארוחת הערב?" התרגזו הגברים.

"המלך מסתדר בלי ארוחת בוקר, צהריים וערב"
אמרו הנשים "ובמה אתם טובים מהמלך?"
ובכל הממלכה הגברים היו מתאספים במסעדות,
כדי להביע את הכעס שלהם. ובסוף החליטו שאם
הדבר יימשך כך והנשים לא יחזרו לבשל, הם
יפסיקו לעבוד.

"רק צריך לפעול ביחד" אמרו "באחד באפריל

ומה קרה?
הגנרל ציווה למפקדי
גדודים להחזיר את כל
החיילים מהחופשה, כדי
שיוכלו לעצור את הנער
ששוטף את כלי הכסף
המלכותיים. אך החיילים לא
הסכימו.
"מדוע?" שאל הגנרל את
מפקדי הגדודים.
"מדוע?" שאלו מפקדי
הגדודים את החיילים.
וראשון ענה המתופף יוני:

והנה הגיע האחד באפריל.

המלך הכין לו את הקפה בעצמו, וכשלגם את
הלגימה הראשונה אמר:
"היום כל העצורים ייענשו בחומרה."
והגנרל של המלך, אחרי שמרח לעצמו את פרוסת
הלחם בחמאה, אמר:
"היום נעצור את הנער ששוטף את כלי הכסף
המלכותיים."
וכל הגברים בממלכה אמרו:
"היום אנו מפסיקים לעבוד."
וכל החיילים הודיעו:
"יותר לא נלחם."

"כי חייל הוא גבר כמו כל היתר, וכל יתר הגברים
נשבעו לעזוב את עבודתם באחד באפריל."
"מדוע?" שאלו שוב מפקדי הגדודים תוך צלצול
מרוגז בדרבנות נעליהם.

"כי כל עוד הטבחית המלכותית לא תתחיל לבשל
למלך, כל הנשים בממלכה לא יתחילו לבשל
לגברים, ועל קיבה ריקה אף גבר לא יתחיל
לעבוד."

מפקדי הגדודים הסבירו לגנרל, והגנרל צלצל במרץ
בכל המדליות ואותות הצטיינות שלו, ובא מהר
לומר למלך שצריך מיד להחזיר את הטבחית
המלכותית.

והמלך שלח להביא מיד את הטבחית. היא באה

למטבח, ראתה כי המים עדיין מטפטפים על
התנור, ואי-אפשר להבעיר שם אש, ואמרה:
"ראה הוד מלכותו, האש בתנור לא בוערת, אינני
יכולה לבטל ואני הולכת."

"עצרי!" אמר המלך וציווה לגנרל שלו "תעצור את
הטבחית שלי!"
"אינני יכול, הוד מלכותו" אמר הגנרל.
"למה?" השתומם המלך.

"כי מצד אחד אני הגנרל של המלך, מה שנכון, נכון.
אך יחד עם זאת אני גבר, ועד שאשתי לא תתחיל
להאכיל אותי, אני לא יכול לעבוד."
"אז מה יקרה עם העצורים?" שאל המלך "היום
צריך להעניש אותם!"

ובתוהו ובוהו השמש שקעה במזרח, חתולים
התחילו לרדוף אחרי הכלבים, הכוכבים ירדו וטיילו
על הארץ, השעונים צלצלו חצות בצהריים, הרוח
נשבה להפך, התרנגול התחיל לקרקר אל הירח,
והירח התהפך ובמקום להפנות לכדור הארץ את
הצד הכסוף שלו, הפנה אליה את הצד האחורי,
השחור לגמרי!

**ופתאום נפתחה הדלת ולאולם הקבלה
של המלך נכנסה בת המלך, ישר, כפי
שהייתה, בכותונת לילה שלה.**

"צריך להשאיר אותם לא
מעונשים, כי אף אחד בממלכה
לא עובד ולא יוכל להעניש
אותם."
"והרי זה תוהו ובוהו! קרא
המלך.
וכפי שאמר המלך, כך גם קרה,
ואמנם היה תוהו ובוהו!
והירח אסף את כל ילדי החושך
ואמר "היום נחליט האם הלילה
צודק או לאו."

והשמש אספה את כל ילדי האור ואמרה "היום
נחליט האם לגרש את היום או לסלוח לו."

"את הכותונת ואת הגג ואת הארובה..." כעסה
האומנת.
"ואת התנור!" ניחשה הטבחית.

המלך רץ אליה, חיבק אותה אל לבו ושאל:
"בתי, איפה היית?"
"ישבתי על הארובה" ענתה בת המלך.
"אבל למה ישבת על הארובה, קטנה שלי?"
"כי רציתי לקבל את הירח" ענתה הנסיכה "הוא
היה כזה יפה, כזה עגול, כסוף כולו."
ובאותו הרגע האומנת תפסה את בת המלך בידה
והוציאה מהחדר.
"אוי לך, הסוררת!" אמרה בחומרה "כל כותונת
הלילה שלך רטובה. מה עשית?"
"בכיתי" ענתה בת המלך "בכיתי כל הלילה וכל
היום, כל הלילה וכל היום, והרטבתי את כותונת
הלילה."

והיא חזרה בריצה למטבח, ישר אל התנור. עכשיו
כבר שום דבר לא טפטף על התנור והטבחית יכלה

להבעיר אש ולהתחיל לבשל.
והמלך מחא כף ואמר לגנרל:
"עכשיו לא צריך לעצור את הנער ששוטף כלי כסף
מלכותיים."

"מדוע?" שאל הגנרל.
"כי הוא לא גנב את בת המלך" אמר המלך "ואתה
יכול גם לשחרר את כל אלה שנכלאו והיו צריכים
להיענש בחומרה."
ואז יצאו לחופשי – הנווד, ותשעה עשר מלחים,
ואומנת עם תינוק בעריסה, וסוחר בדים, וארבעים
ושלושה מוכרי בדים, ומאה שמונה עשר קונים,
וארבע מאות עשרים ושלושה כתבים, ותשע מאות
שבעים וחמישה נוסעים שרצו לצאת את העיר,
ואלפיים שלוש מאות וארבע עשר אוהבי ספרים של
הרפתקאות שונות. במילה אחת – כוואולם.
ואז המלך אמר לבתו:
"לא אכעס עליך אם תבטיחי לי דבר אחד:"

"איזה?" שאלה הבת.

"שאף פעם לא תבכי בגלל הירח."

"לא אבכה" הבטיחה בת המלך "הוא כבר לא
מוצאת חן בעיניי. היא בכלל לא כסוף אלא לגמרי
שחור. ומה אוכלים היום בצהריים?"

"מה אוכלים היום בצהריים?"

השאלה הזו עברה כמו ברק את כל הממלכה,
ומהר יותר מברק ניגשו הנשים לסירים ולמחבתות
והגברים לעבודתם. והשמש עלתה שוב במזרח,
השעונים צלצלו שתים-עשרה פעם בצהריים,
והכלבים רדפו חתולים, וילדי החושך אמרו:
"מתברר שהלילה צדק! הלילה צדק!"
"ויבורך היום!" קראו ילדי האור "יבורך היום!"